

Kænguruen overfor

Ding-dong. Det ringer på. Jeg går ud til hoveddøren, åbner den og står pludselig over for en kænguru. Jeg glipper med øjnene, ser mig over skulderen, ned ad trappen, op ad trappen. Ser ligeud. Kænguruen er der stadig.

”Hej,” siger kænguruen.

Uden at bevæge hovedet kigger jeg endnu en gang til venstre, til højre, på uret og dernæst på kænguruen.

”Hej,” siger jeg.

”Jeg er lige flyttet ind overfor og skulle til at bage æggekage, så opdagede jeg, at jeg har glemt at købe æg ...”

Jeg nikker, går ud i køkkenet og kommer tilbage med to æg.

”Mange tusind tak,” siger kænguruen og putter æggene i sin pung.

Jeg nikker, og den forsvinder ind ad døren til lejligheden overfor. Med venstre pegefingert klør jeg mig et par gange på næsetippen – så lukker jeg døren.

Kort efter ringer det på igen. Jeg river straks døren op, for jeg står lige bag den.

”Nå!” siger kænguruen overrasket. ”Det gik sørme hurtigt. Øh ... Jeg kom lige til at tænke på, at jeg heller ikke har noget salt ...”

Jeg nikker, går ud i køkkenet og kommer tilbage med en saltstrøer.

”Mange tak! Og hvis du så eventuelt har lidt mælk og mel ...”

Jeg nikker og går ud i køkkenet igen. Kænguruen tager madvarerne, takker og går sin vej. To minutter efter ringer det på igen. Jeg åbner og holder en stegepande og en flaske olie frem.

”Tak,” siger kænguruen. ”Godt tænkt! Det er vel ikke sådan, at du også har et piskeris eller en røremaskine ...?”

Jeg nikker og går.

”Og måske en skål til at blande det i?” råber kænguruen efter mig.

Ti minutter senere ringer det på igen.

”Har ikke noget komfur ...” nøjes kænguruen med at sige.

Jeg nikker og træder et skridt til side.

”Første dør på højre hånd,” siger jeg.

Kænguruen går ud i køkkenet, og jeg følger efter. Den opfører sig så hjælpeløst, at jeg overtager panden.

”Hvis du eventuelt har noget, man kan fylde den med ...?” siger kænguruen. ”Forskellige grøntsager eller ligefrem hakket kød?”

”Så skal jeg først ned og købe det,” siger jeg.

”Fair nok. Jeg har masser af tid,” siger kænguruen. ”Det er også bedst, at æggemassen får lov til at stå lidt.”

Jeg tager nøglen fra krogen.

”Men ikke i Lidl,” råber kænguruen efter mig. ”Deres arbejdsforhold er under al ...”

Nå, så går jeg hen til slagteren og køber hakket kød. Da jeg kommer tilbage til opgangen, møder jeg min underbo.

”Har du set ham den nye?” spørger hun.

Jeg nikker.

”Han er vist ikke herfra, vel?” spørger hun og klør sig i Hitler-skægget. Selvfølgelig har hun ikke noget overskæg i virkeligheden. Det er mere et par dun. Hitlerdun.

”De skide tyrkere har snart overtaget hele huset.”

Jeg ser lidt nærmere efter. Jo. Måske er det alligevel et skæg.

”Hvad glør du på?” spørger hun.

”Jeg tror, han er fra Australien,” siger jeg.

”Nå. Australien, siger du? Meget muligt. Men jeg bryder mig i hvert fald ikke om det hersens islam.”